

14 Okänd skökas son

{biblink} 1 Kung 3:16-28

Vi känner inte namnet på någondera av de två prostituerade, som delade rum (ett hus bestod vanligen av ett enda rum) och kanske också delade säng. Även om prostitution strider mot Skaparens vilja och därmed mot vår natur sådan den var före syndafallet, så ser vi hos båda dessa kvinnor något av den medskapade, naturliga moderslycka, som för Bibelns människor var självklar på ett annat sätt än för vår moderna tid. Båda blev havande vid samma tid, och när den första förlöstes med ett gossebar hände på tredje dagen detsamma med den andra. Man skall inte lägga in för mycket i uttrycket "på tredje dagen". Men för varje kristen har uttrycket en gång för alla association till en glad nyhet, ett evangelium. Evangeliet framför andra.

Den ena modern råkade under sömnen ligga ihjäl sitt barn. Medan kamraten sov, tog hon hennes barn, det levande barnet, i sin famn och lade den döde gossen i kamratens armar. Kung Salomos första kända rättsfall blev att avgöra, vilken som var det levande barnets moder.

Salomo, med alla sina brister och synder, är både genom sitt namn, "Fridsfursten", och genom många av sina gärningar en framåt fallande skugga av den sanne Fridsfursten. Så också här. Han ger en drabant befallning att hugga det levande barnet mitt itu, och antagligen har man i bildkonsten träffat det rätta, när man låtit soldaten hålla spädbarnet i ena foten och med det rakknivsvassa svärdet mätta ett hugg, som skulle klyva det från grenen ända ner till hjässan.

Den ena kvinnan samtycker till vad som skall ske. Hon bär krigets genius inom sig. Har hon själv förlorat sin son, och ser hon ingen utsikt till gottgörelse genom att tillerkännas den andras barn, så vill hon åtminstone hämnas genom att få se samma sorg drabba den andra. "Må det vara varken mitt eller ditt, huggen det mitt itu!" Sådana är krigets följder. Det finns inga segrare, alla förlorar det käraste de äger.

Men hos den andra drar sig hennes inälvor samman för hennes sons skull — så lyder ordagrant den hebreiska texten. Ingen tanke på hämnd, på prestige, på egen lycka kan hos henne få överhand över moderskärleken. Hon har i detta ögonblick bara en enda tanke: att rädda sitt barn. Hennes kärlek avgjorde hur domen skulle falla.

Salomos domarvishet tillerkände henne barnet. Han förstod att hon var barnets moder. Han gav denne lille son tillbaka till sin moder, jämför Luk 7:15.

Denna domstolsscen har kanske på mer än ett sätt en profetisk innebörd, men framför allt visar den framåt mot den yttersta domen. Varför? Jo, därför att där, när alla hjärtans innersta ska bli uppenbart, skall det vara kärleken som avgör hur domen skall falla. {/biblink}

Sven Danell: Bibliska bipersoner 14